

3. Zarzut trzeci dotyczący błędnej oceny projektu poprzez stwierdzenie braku uzasadnienia dla przyznania wkładu publicznego oraz zarzut błędnej wykładni warunków przyznania współfinansowania z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego poprzez przyjęcie, że wypłata dywidendy na zasadach przewidzianych w projekcie stanowi przeszkodę do przyznania współfinansowania.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady lojalnej współpracy oraz naruszenia art. 41 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1083/20064 poprzez rażące przekroczenie terminu oceny projektu, zmianę podejścia do możliwości finansowania inwestycji w sektorze usług w toku tej oceny oraz pominięcie wyjaśnień władz polskich o innowacyjności projektu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1080/2006 z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1783/1999 (Dz. Urz. UE L 210, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2015 r. – Ocean Capital Administration i in./Rada

(Sprawa T-332/15)

(2015/C 294/91)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ocean Capital Administration GmbH (Hamburg, Niemcy); First Ocean Administration GmbH (Hamburg); First Ocean GmbH & Co. KG (Hamburg); Second Ocean Administration GmbH (Hamburg); Second Ocean GmbH & Co. KG (Hamburg); Third Ocean Administration GmbH (Hamburg); Third Ocean GmbH & Co. KG (Hamburg); Fourth Ocean Administration GmbH (Hamburg); Fourth Ocean GmbH & Co. KG (Hamburg); Fifth Ocean Administration GmbH (Hamburg); Fifth Ocean GmbH & Co. KG (Hamburg); Sixth Ocean Administration GmbH (Hamburg); Sixth Ocean GmbH & Co. KG (Hamburg); Seventh Ocean Administration GmbH (Hamburg); Seventh Ocean GmbH & Co. KG (Hamburg); Eighth Ocean Administration GmbH (Hamburg); Eighth Ocean GmbH & Co. KG (Hamburg); Ninth Ocean Administration GmbH (Hamburg); Ninth Ocean GmbH & Co. KG (Hamburg); Tenth Ocean Administration GmbH (Hamburg); Tenth Ocean GmbH & Co. KG (Hamburg); Eleventh Ocean Administration GmbH (Hamburg); Eleventh Ocean GmbH & Co. KG (Hamburg); Twelfth Ocean Administration GmbH (Hamburg); Twelfth Ocean GmbH & Co. KG (Hamburg); Thirteenth Ocean Administration GmbH (Hamburg); Fourteenth Ocean Administration GmbH (Hamburg); Fifteenth Ocean Administration GmbH (Hamburg); Sixteenth Ocean Administration GmbH (Hamburg); IRISL Maritime Training Institute (Teheran, Iran); Kheibar Co. (Teheran); Kish Shipping Line Manning Co. (Kish Island, Iran) (przedstawiciele: P. Moser, QC, E. Metcalfe, barrister, oraz M. Taher, solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie, że decyzja Rady 2013/497/WPZiB z dnia 10 października 2013 r. zmieniająca decyzję 2010/413/WPZiB oraz rozporządzenie Rady (UE) nr 971/2013 z dnia 10 października 2013 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 267/2012 (Dz.U. L 272, s. 1), które to akty dotyczą środków ograniczających wobec Iranu, nie mają do nich zastosowania, ze względu na ich niezgodność z prawem;
- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2015/556 z dnia 7 kwietnia 2015 r. zmieniającej decyzję Rady 2010/413/WPZiB (Dz.U. L 92, s. 101) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2015/549 z dnia 7 kwietnia 2015 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 (Dz.U. L 92, s. 12), które to akty dotyczą środków ograniczających wobec Iranu, w zakresie, w jakim dotyczą one skarżących;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, czyli sformułowany na podstawie art. 277 TFUE zarzut niezgodności z prawem, zmierzający do stwierdzenia, że decyzja Rady 2013/497/WPZiB z dnia 10 października 2013 r. zmieniająca decyzję 2010/413/WPZiB oraz rozporządzenie Rady (UE) nr 971/2013 z dnia 10 października 2013 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 267/2012 (Dz.U. L 272, s. 1), które to akty dotyczą środków ograniczających wobec Iranu, nie mają do nich zastosowania.

Skarżący podnoszą, że kryteria określone w ww. decyzji i rozporządzeniu: po pierwsze, zostały sformułowane na niewłaściwej podstawie prawnej; po drugie, zostały sformułowane na niewłaściwej podstawie faktycznej, gdyż w wyroku w sprawie T-489/10, IRISL/Rada, ECLI:EU:T:2013:453, Sąd doszedł do wniosku, że spółka Islamic Republic of Iran Shipping Lines (zwana dalej „IRISL”) nie naruszyła środków ograniczających nałożonych przez Radę Bezpieczeństwa; po trzecie, naruszają ich prawo do skutecznego środka prawnego oraz zasady *ne bis in idem* i powagi rzeczy osądzonej; po czwarte, w sposób nieuzasadniony i nieproporcjonalny dyskryminują podmioty, które jakoby stanowią własność lub są kontrolowane przez IRISL; po piąte, naruszają ich prawo do obrony; po szóste w sposób nieuzasadniony i nieproporcjonalny naruszają ich inne prawa podstawowe, w tym prawo własności, prawo do prowadzenia działalności gospodarczej oraz prawo do poszanowania ich dobrego imienia; oraz po siódme, są wyrazem nadużycia władzy przez Radę, która zwyczajnie ponownie zastosowała wobec nich te same środki ograniczające, naruszając w ten sposób prawomocny wyrok Sądu.

2. Zarzut drugi, czyli sformułowany na podstawie art. 263 TFUE wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2015/556 z dnia 7 kwietnia 2015 r. zmieniającej decyzję Rady 2010/413/WPZiB (Dz.U. L 92, s. 101) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2015/549 z dnia 7 kwietnia 2015 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 (Dz.U. L 92, s. 12), które to akty dotyczą środków ograniczających wobec Iranu, w zakresie, w jakim dotyczą one skarżących.

Skarżący podnoszą, że ww. decyzja i rozporządzenie: po pierwsze, zostały wydane na niewłaściwej podstawie prawnej; po drugie, zawierają oczywiste błędy w ocenie; po trzecie, zostały wydane na niewłaściwej podstawie faktycznej; po czwarte, naruszają ich prawo do obrony oraz obowiązek uzasadnienia; po piąte, naruszają ich prawo do skutecznego środka prawnego, zasadę *ne bis in idem* oraz ogólną zasadę uzasadnionych oczekiwań; oraz po szóste, w sposób nieuzasadniony i nieproporcjonalny naruszają ich prawa podstawowe, w tym prawo własności oraz prawo do prowadzenia działalności gospodarczej.

Skarga wniesiona w dniu 25 czerwca 2015 r. – Windrush Aka/OHIM – Dammers (The Specials)

(Sprawa T-336/15)

(2015/C 294/92)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Windrush Aka LLP (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: S. Malynicz, barrister, i S. Britton, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Jerry Dammers (Londyn, Zjednoczone Królestwo)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Właściciel spornego znaku towarowego: Jerry Dammers

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny wspólnotowy znak towarowy „The Specials” – wspólnotowy znak towarowy nr 3 725 082

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku